

NORGES HØYESTERETT

Den 16. januar 2013 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Stabel, Webster og Matheson i

HR-2013-00083-U, (sak nr. 2012/1956), sivil sak, anke over dom:

A (advokat Fredrik Verling)

mot

B (advokat Bjarte Kristian Døssland)

truffet slik

B E S L U T N I N G :

A har erklært anke over Gulating lagmannsretts dom 19. september 2012 i sak nr. 11-194138AST-GULA/AVD2 mot B. Anken er en særskilt anke over erstatningskravet som ble pådømt samtidig som A ble frifunnet for straffekravet i straffesak om seksuallovbrudd. Anken retter seg mot lagmannsrettens saksbehandling, lovanvendelse og bevisbedømmelse, og det er blant annet anført at domsgrunnene innebærer krenkelse av uskyldspresumsjonen etter Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 6 nr. 2.

Høyesteretts ankeutvalg ser først på det som er gjort gjeldende om forholdet til uskyldspresumsjonen. Lagmannsretten har innledningsvis gjort rede for forskjellen mellom det strafferettslige beviskravet og beviskravet for å tilkjenne erstatning, og presisert at lagmannsretten legger til grunn for sin behandling at A er frifunnet for straffekravet. At det er benyttet formuleringer med uttrykk som ”overgrep” innebærer ikke i seg selv krenkelse av uskyldspresumsjonen, se Rt. 2007 side 1601 avsnitt 21. Om fornærmedes forklaring skriver flertallet i lagmannsrettens dom:

”Flertallet finner ikke grunn til å tvile på fornærmedes forklaring selv om det tok rundt to år fra hendelsen til saken ble anmeldt. Fortrenging, bearbeiding av mulig skam og traumer og modning med hensyn til å gå videre med en slik hendelse, vil ikke sjelden kreve flere år. Særlig vil det kunne gjelde for yngre personer, som i slike situasjoner gjerne lettere enn eldre personer vil kunne slite med selvbebreidelse og skam i forhold til det inntrufne.”

Lagmannsrettens flertall har her uttrykt seg på en måte som kan gi inntrykk av at det for sin del ikke har vært i tvil om riktigheten av fornærmedes forklaring. Sett hen til bevissituasjonen i saken, har lagmannsretten ved dette skapt slik tvil om hvorvidt vilkårene for straffbarhet er oppfylt at uskyldspresumsjonen er krenket, se Rt. 2008 side 1292 avsnitt 32 og 33.

At ankeutvalget nå konstaterer krenkelse av uskyldspresumsjonen og tar avstand fra lagmannsrettens begrunnelse er etter forholdene et tilstrekkelig botemiddel etter EMK artikkel 13, se Rt. 2009 side 1456 med videre henvisinger. Utvalget finner derfor enstemmig at verken dette forholdet, eller det som for øvrig er anført i anken, er tilstrekkelig grunn til at saken blir fremmet for Høyesterett, jf. tvisteloven § 30-4. Anken tillates derfor ikke fremmet.

Anken til Høyesterett har vært nødvendig for å få fastslått krenkelse av uskyldspresumsjonen. Begge parter har hatt fri sakførsel for Høyesterett, og sakskostnader bør derfor ikke tilkjennes, jf. tvisteloven § 20-2 tredje ledd.

S L U T N I N G :

Anken tillates ikke fremmet.

Sakskostnader for Høyesterett tilkjennes ikke.

Bergljot Webster
(sign.)

Ingse Stabel
(sign.)

Wilhelm Matheson
(sign.)

Riktig utskrift: